

Folk havde ikke kunnet lide at møde hans Blik. Han havde Orm i Øjet sagde man, og mange tænkte, at han vel havde sine Grunde til at være saa tavs om sig selv og sin Fortid.

Det var da heller ikke for hans egen Skyld men alene for at vise hans Børn en Ære, at saa mange af Egnens store Folk fulgte ham til Jorden. Der var fire Sønner og to Døtre, og med Undtagelse af den yngste af Sønnerne, der havde arvet Smedjen, havde de allesammen rakt sig op over Forældrenes Kaar. Den ældste af Sønnerne kunde endda møde til Faderens Begravelse med et funk-lende nyt Ridderkors paa Brystet. Han var Ur- og Instrumentmager i Kolding, Medlem af Byens Raad og Næstformand i Haandværkerforeningen. Af Døtrene var den ene gift med en Præst, den anden med en hovedrig Faareopdrætter i Avstralien.

Dog, det var hverken Instrumentmagerens Ridderkors eller Borgmesterens trekantede Hat, der fik Tilskuerne langsmed Vejen til at spærre Øjnene op. Alle søgte de i Sørgekaren efter Sønnen Tyge, Politikeren og Redaktøren — Tyge Enslev som han lod sig kalde efter Hjemstedet. Navnet var ved ham blevet kendt over det hele Land. Endnu i de aller-sidste Dage var det igen gaaet fra Mund til Mund paa Grund af en dristig Tale, han havde holdt i København. Det var i Provisoriernes urolige Tid.